

24.65x15.44	1	2	עמוד	המגזין	מערב	28/12/2021	80022092-3
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790							

« זמן שובל

בעיה כפולה

הופעתו של המועמד אריק זמור בזירה הפוליטית במרוץ לנשיאות צרפת מעמידה את היהודים במדינה במבוכה: כיצד ייתכן שכדי להתקרב לקהל הימני, יהודי מוכן לשכתב את ההיסטוריה?

המרוץ לנשיאות צרפת – הבחירות ייערכו באפריל הקרוב – נראה יותר ויותר טוריאליסטי. אם עד לא מכבר רוב הנתונים חזו בסיבוב השני והמכריע התמודדות בין הנשיא מקרון למרין לה פן, ראשת מפלגת הימין הלאומי, הרי שמאז כבר ואלרי פיקרס, מועמדת המפלגה הרפובליקנית המרכזימנית, ואריק זמור, מועמד בודד ללא מפלגה, עיתונאי יהודי יליד אלג'יריה שעוקף את לה פן מימין, טרפו את הקלפים. נכון לעכ"ש, פיקרס היא בעלת הסיכויים הרבים ביותר לנצח את הנשיא המכהן, אך זמור הטביע את חותמו על כל מערכת הבחירות.

למרות ההבדלים בין עמדות המועמדים בנושאים שונים, בעניין אחד יש מכנה משותף, אף שלא באותו ווליום: הצורך להטיל מגבלות על ההגירה לצרפת כדי לשמור על אופייה הצרפתי. מבחינת ישראל, אגב, לא ישנה הרבה מי ייבחר, שכן הקו המדיני הצרפתי כלפי המזרח התיכון נקבע במידה רבה על ידי משרד החוץ הצרפתי ומסורותיו. לא כן לגבי יהודי צרפת, שמועמדותו של זמור יצרה מבחינתם מצב מיוחד. ה"אני מאמין" הצרפתי הרשמי הוא אומנם "חירות, שוויון, אחווה", אך אף לא אחת

ממילותיו, ובפרט לא שתי האחרונות, שיקפו מעולם את המציאות האמיתית. האנטישמיות, לדוגמה, הייתה חלק מהתרבות וההווה, משורת תפת למהפכה הצרפתית ולאויבתה המושבעת הכנסייה הקתולית, ובמאה ה-19 וה-20 לבשה צורות פוליטיות וכלכליות ריאקציוניות, שהגיעו לשיאן במשפט דרייפוס (שנתן להרצל את הרחף לרעיון הציוני). במלחמת העולם השנייה האנטישמיות הפכה למדיניות ולפרקטיקה הרשמית של ממשלת וישי ששיתפה פעולה עם הגרמנים, ואפילו בשורות "צרפת החופשית" בראשות דה גול היו מי שנוכחות היהודים בפ"מלייתו הייתה להם לזר.

הופעתו של המועמד היהודי אריק זמור בזירה הפוליטית יוצרת עכשיו ליהודי צרפת בעיה כפולה: ראשית, יהדותו מעניקה נופך ותחמושת לאנטישמיות ולאנטי-ישראליות של השמאל הקיצוני והפרופלסטיני (למרות שלזמור אין כל קשר לצינות או לישראל, נהפוך הוא), שלמשל באו לאחרונה לידי ביטוי בהתנכלות לפילוסוף היהודי הצרפתי אלן פינקלקראוט. מאידך, דווקא קיצוניותו של זמור פוגעת בהתנגדות הלגיטימית בשדרות רחבות של הפוליטיקה וברעת הקהל בצרפת

לנוכחות האסלאמית המתפשטת בארצם ולפעילות הג'יהדיסטית של חלק ממנה. קביעתו של זמור שהמהגרים האפריקאים, ובפרט המוסלמים והערבים, משנים ללא היכר את אופייה של צרפת, סיסמאותיו כמו "הם כובשים את צרפת" וכו', נקלטות היטב בתודעת שכבות נרחבות בציבור הצרפתי. הוא אומר לשומעיו שאזורים שלמים בערי צרפת "נכבשו" בידי ערבים וזרים אחרים, ושדת האסלאם טומנת בקרבה את זרעי הרצח והאלימות. עם זאת, יחס היהודים הוא אמביוולנטי: הם מודעים לכך ששנאת זרים איננה חדיסטטית ויכולה להיות מופנית גם נגדם, אך הם מודים עים לא פחות לכך שהאסלאם הקיצוני ושלוחותיו מסכנים את ביטחונם, כפי שקרה, בין היתר, בפגיעו הטרור במרכז "היפר-כשר" ובשורה של תקריות אלימות נגד יהודים ומו-

סדות יהודיים ברחבי צרפת. עם זאת, קשה להם לבלוע את העובדה שכדי להתקרב לקהל הימני הריאקציונרי, יהודי מוכן לשכתב את ההיסטוריה ולהצדיק בדיעבד את המדיניות הפרו-נאצית והאנטישמית של ממשלת וישי בראשות הגנרל פטן, לטעון שהנ"ל הגן על יהודי צרפת מפני הנאצים ("אך לא על היהודים שלא הייתה להם אזרחות צרפתית") ולהתעלם מכך שהאחרים בצד הצרפתי היו אלה שלעתיים יזמו את החלטות הדיכוי, כולל גיי-רוש ילדים יהודים למחנות המוות.

כך או אחרת, יהודי צרפת במבוכה לגבי המועמדות של זמור. הקו שאפיינו בעבר חלק מיהדות צרפת ומנהיגיה, ההתבוללות, אכן נחל כישלון מוחלט, ששיאו הטרגי היה במלחמת העולם השנייה. זמור מייצג היום התבוללות יהודית חדשה ורעילה לא פחות מקודמתה. ●

יחס היהודים הוא אמביוולנטי: הם מודעים לכך ששנאת זרים איננה חדיסטטית ויכולה להיות מופנית גם נגדם, אך הם מודעים לא פחות לעובדה שהאסלאם הקיצוני ושלוחותיו מסכנים את ביטחונם, כפי שקרה, בין היתר, בפגיעו ב"היפר-כשר"